

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera a soudkyň Veroniky Juříčkové a Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **B. T. T.**, zastoupené Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem, sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2022, č. j. MV-113078-4/SO-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2024, č. j. 43 A 85/2022-44, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2022, č. j. MV-113078-4/SO-2022, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti usnesení o zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/199 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

[2] Stěžovatelka s kasační stížností spojila návrh na přiznání odkladného účinku. Uvádí, že v důsledku napadeného rozhodnutí ztrácí možnost pobývat na území České republiky, kde doposud pobývala na základě fikce podané žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Stěžovatelka žije v České republice již pět let, za tuto dobu si zde vytvořila mnoho společenských a kulturních vazeb. Pracovní poměr stěžovatelky u společnosti DZ Klatovy stále trvá, dosud nebyl v souladu se zákoníkem práce řádně ukončen. V řízení nebyl prokázán důvod pro zánik zaměstnanecké karty ze zákona ve smyslu § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Samotné vycestování ze země se s ohledem na špatnou finanční situaci stěžovatelky a komplikovaný faktický přístup na Velvyslanectví České republiky v Hanoji jeví jako nepoměrně větší újma, než jaká může vzniknout třetím

osobám, protože pobyt stěžovatelky nikoho nepoškozuje ani neohrožuje, napadené rozhodnutí se týká pouze pobytové situace samotné stěžovatelky. Stěžovatelka během svého pobytu nenarušila ani neohrozila žádný důležitý veřejný zájem, dle jejího názoru je naopak ve veřejném zájmu, aby byly dodržovány předpisy v oblasti pracovního práva a zaměstnávání cizinců. Stěžovatelka poukazuje také na své právo na spravedlivý proces spočívající mimo jiné v možnosti aktivně komunikovat se svým právním zástupcem. Skutečnost, že k bezprostřednímu opuštění území České republiky by mohla být stěžovatelka donucena až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění není důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti může být i zájem na osobní účasti v soudním řízení ve spojení s dalšími pro věc významnými okolnostmi.

[3] Žalovaná nepokládá návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku za důvodný. Zdůrazňuje, že prolomení právní moci správního rozhodnutí je mimořádným institutem, který nelze paušálně aplikovat v případech opuštění území České republiky ze strany cizince, jenž nemá právo na pobyt na jejím území. Do soukromého a rodinného života může zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země. Žalovaná nesdílí názor stěžovatelky, že je výrazně oslaben veřejný zájem na opuštění území České republiky stěžovatelkou v porovnání se zájmem jednotlivce na ochranu jeho procesních a hmotných práv. Stěžovatelka pobývá na území České republiky nelegálně již nyní, nesvědčí jí tzv. fikce pobytu. Je proto nežádoucí přiznávat nyní, téměř po dvou letech nelegálního pobytu na území České republiky, kasační stížnosti stěžovatelky odkladný účinek.

[4] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení podaného návrhu a dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě naplněny.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“) kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Z výše uvedeného vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek má charakter institutu vyhrazeného pro výjimečné případy; je koncipován jako *dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního, resp. správního rozhodnutí*; přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-38).

pokračování

[7] Odkladný účinek je preventivním nástrojem předběžného charakteru, proto postačuje osvědčit, že vznik újmy hrozí; není třeba postavit najisto, že újma skutečně vznikne (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76). Hrozící újma však nesmí být bagatelní. K hrozící vážné újmě dochází tehdy, pokud v případě nepřiznání odkladného účinku hrozí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování nebo činnosti (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014-56).

[8] Vážnou újmu stěžovatelka spatřuje ve vycestování do země původu, s ním spojenými finančními náklady a komplikovaným faktickým přístupem na Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Dle Nejvyššího správního soudu tyto důvody nepředstavují nepoměrně větší újmu, než jaká může vzniknout jiným osobám. Jedná se o předpokládané a standardní důsledky ztráty pobytového oprávnění. I když je s vycestováním do země původu bezpochyby spojeno také vynaložení nemalých finančních nákladů, nejedná se o újmu, kterou by nebylo možné v případě zrušení rozhodnutí správních orgánů nahradit, což podstatně snižuje její závažnost. Pokud jde o tvrzení stěžovatelky stran komplikací ohledně faktického přístupu na velvyslanectví, nelze konstatovat, že je nemožné, aby stěžovatelka termín k vyznačení vstupního víza získala. Tvrzení stěžovatelky ohledně „velmi komplikovaného faktického přístupu na velvyslanectví“ jsou navíc zcela obecná, stěžovatelka ani neuvádí, co považuje za rozumnou dobu pro získání termínu pro vyznačení vstupního víza, a proč by jí nezískání termínu v této době mělo způsobit újmu, která je nepřiměřená.

[9] K možnosti přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z důvodu práva na spravedlivý proces a zachování možnosti osobní účasti u soudního jednání se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 6. 2020, čj. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, tak, že se může jednat o důvody svědčící pro přiznání odkladného účinku, avšak nemělo by tomu tak být automaticky bez dalšího, ale obvykle jen ve spojení s dalšími důvody. Jak však již Nejvyšší správní soud uvedl výše, jiné důvody pro přiznání odkladného účinku (týkající se např. soukromého či rodinného života stěžovatelky) v projednávaném případě neshledal.

[10] Stěžovatelka návrh na přiznání odkladného účinku odůvodňovala také některými argumenty, které se (jak uvádí sama stěžovatelka) týkají merita věci. Jedná se zejména o argumentaci protiprávním ukončením pracovního poměru u společnosti DZ Klatovy nebo neunesením důkazního břemene správním orgánem. Nejedná se o důvody, které by byly relevantní ve vztahu ke splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 73 odst. 2 s. ř. s., Nejvyšší správní soud se tak touto argumentací při rozhodování o přiznání odkladného účinku nezabýval.

[11] Z výše uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatelky nevyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal.

[12] Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že z rozhodnutí o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26.června 2024

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu